

Arrest

nr. 219 310 van 1 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2018 waarbij haar verzoek om internationale bescherming

overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van die problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. In dit verband wordt er o.a. op gewezen dat verzoekster verklaart in Albanië op geen enkel moment naar de politie te zijn gegaan. De commissaris-generaal wijst voorts naar informatie waarover hij beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Op grond van het geheel van zijn bevindingen besluit de commissaris-generaal dat verzoekster niet alle redelijkerwijze van haar te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat zij aldus onvoldoende aantoont dat het verkrijgen van internationale bescherming voor haar de enige overgebleven uitweg was.

Wat het trauma betreft dat verzoekster en haar zoon hebben opgelopen ten gevolge van de gebeurtenissen, stelt de commissaris-generaal vast dat, gelet op verzoeksters verklaring dat zij in

Albanië toegang zou hebben tot medische zorgen, uit niets blijkt dat verzoekster geen beroep kan doen op de in Albanië aanwezige gezondheidsstructuur.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt tot slot vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming en beschouwt haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoekster onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoekster, die in haar verzoekschrift niet/nergens betwist dat zij voor de door haar ingeroepen problemen in Albanië nooit naar de politie is gestapt en/of op een andere manier haar problemen bij de Albanese autoriteiten heeft trachten aan te kaarten, allerm minst het geval. Aangezien zij voor haar problemen in Albanië nooit hulp en/of bescherming bij de aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten heeft gezocht, kan verzoekster bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij geen beroep kan doen op en klacht zou kunnen indienen bij de Albanese autoriteiten en dat de Albanese autoriteiten ineffectief zouden zijn en geen hulp of bescherming zouden kunnen of willen verlenen. Verzoeksters blote beweringen dienaangaande in het verzoekschrift berusten dan ook niet op eigen, concrete persoonlijke ervaringen. Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels -zoals verzoekster naar een artikel omtrent een zaak voor de correctionele rechtbank van Leuven in 2015 waarbij in dat geval gebrekkig optreden van de Albanese douane aan de grensovergang aan het licht kwam en voorts een als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd uittreksel uit het "Rapport de mission en République d'Albanie – Du 3 au 13 juillet 2013" van de Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA) van 2014 omtrent beschermings-mogelijkheden in Albanië-, volstaat niet, net als evenmin de algemene verwijzing naar corruptie in Albanië, om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande en op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stipt overigens aan dat de vaststelling dat verzoeksters ex-echtgenoot E.N., blijkens de door haar afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, in Albanië werd gearresteerd en veroordeeld voor zijn problemen (naar aanleiding van een financieel dispuut) met A., en er een tijdlang opgesloten zat, aangeeft dat de Albanese autoriteiten wel degelijk en effectief optreden, dit in weerwil van verzoeksters huidige algemene verzuchtingen.

Dat verzoekster blijkens een door haar neergelegd medisch attest van 11 mei 2018 verwondingen vertoont die volgens haar verklaringen het gevolg zouden zijn van het geweld vanwege haar voormalige echtgenoot E.N., en dat zij hier in België psychologisch wordt opgevolgd, wordt niet betwist, doch het wijzigt niets aan voormelde vaststellingen met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië. Er blijkt geenszins uit en verzoekster maakt niet aannemelijk dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbeert.

Overigens wordt er door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing pertinent op gewezen dat, gelet op het feit dat verzoekster expliciet verklaarde dat zij in Albanië wel degelijk toegang heeft tot medische zorgen, uit niets blijkt dat verzoekster geen beroep kan doen op de in Albanië aanwezige gezondheidsinfrastructuur, een vaststelling die verzoekster thans geheel ongemoeid laat.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, gaat zij eraan voorbij dat zij niet aantoonbaar dat zij met betrekking tot haar verklaarde problemen en in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, voert verzoekende partij aan dat zij op een leeftijd van 15 jaar gedwongen gehuwd is en dat dan de ellende begonnen is. Zij wijst erop dat het CGVS eigenlijk niets betwist, zij vaak werd gehoord en er verschillende medische attesten werden neergelegd. Verzoekende partij wordt verweten dat zij niet naar de politie is gegaan doch wordt vergeten dat zij telkens vergezeld was van haar echtgenoot/partner die haar dwongen om zich te prostitueren. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de politie geen actie onderneemt tegenover mannen die hun vrouw dwingen om zich te prostitueren of die haar mishandelen. De algemene situatie voor vrouwen is volgens verzoekende partij in Albanië niet verbeterd en zeker niet voor vrouwen in haar positie en haar profiel. Bovendien heeft verzoekende partij een enorme angst dat haar familie te weten zal komen dat zij zich moest prostitueren – zij zouden haar meteen uitsluiten of erger. Ook dit gegeven is volgens verzoekende partij een reden dat zij niet zomaar naar de politie kon stappen. Verzoekende partij wijst erop dat zij zeer veel is opgeroepen. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij in een zeer slechte en precare psychische staat is zoals blijkt uit het medisch attest. Zij merkt nog op dat haar medische situatie hier niet moet bekeken worden zoals in het kader van een 9ter. Verzoekende partij bevestigt op de vraag waarom zij ook nooit een asielaanvraag heeft ingediend in een ander land, dat haar ex permanent bij haar was.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijken volgende vaststellingen: volgens haar verklaringen huwde verzoekende partij op 15-jarige leeftijd met E.N. die haar na verloop van tijd in de prostitutie dwong in Italië en Frankrijk. Volgens verzoekende partij haar verklaringen gebruikte haar echtgenoot ook geweld tegen haar. Nog volgens verzoekende partij haar verklaringen besloot zij alleen naar Frankrijk te reizen waar zij D.V. leerde kennen. De Raad kan hier enkel maar vaststellen dat verzoekende partij, niettegenstaande zij alleen reisde naar Frankrijk, geen verzoek om internationale bescherming indiende. In Frankrijk leerde verzoekende partij dan D.V. kennen bij wie ze introk. Met D.V. vertrok verzoekende partij naar Spanje en Italië, waar hij werd veroordeeld, en later gingen zij naar Albanië en Montenegro. In 2016 scheidde verzoekende partij van E.N.. D.V. gebruikte eveneens fysiek geweld en verzoekende partij verliet hem omdat hij ook haar zoon bedreigde. Toen kwam een zekere A. die geld eiste. E.N. werd veroordeeld voor zijn problemen met A. Verzoekende partij verliet Albanië samen met haar kinderen omwille van het geweld van E.N., D. en A.. Haar dochter werd in België geboren op 11 maart 2018.

Met haar algemene opmerkingen dat het CGVS eigenlijk niets betwist, zij vaak werd gehoord en er verschillende medische attesten werden neergelegd, weerlegt noch ontkracht zij de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking.

Verzoekende partij stelt dat zij wordt verweten niet naar de politie te zijn gegaan doch wordt vergeten dat zij telkens vergezeld was van haar echtgenoot/partner die haar dwongen om zich te prostitueren. Bovendien voert zij aan dat zij een enorme angst heeft dat haar familie te weten zal komen dat zij zich moest prostitueren (zij zouden haar meteen uitsluiten of erger). Ook dit gegeven is volgens verzoekende partij een reden dat zij niet zomaar naar de politie kon stappen. De Raad wijst dienaangaande naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.*

De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoekster, die in haar verzoekschrift niet/nergens betwist dat zij voor de door haar ingeroepen problemen in Albanië nooit naar de politie is gestapt en/of op een andere manier haar problemen bij de Albanese autoriteiten heeft trachten aan te kaarten, allerm minst het geval. Aangezien zij voor haar problemen in Albanië nooit hulp en/of bescherming bij de aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten heeft gezocht, kan verzoekster bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij geen beroep kan doen op en klacht zou kunnen indienen bij de Albanese autoriteiten en dat de Albanese autoriteiten ineffectief zouden zijn en geen hulp of bescherming zouden kunnen of willen verlenen. Verzoeksters blote beweringen dienaangaande in het verzoekschrift berusten dan ook niet op eigen, concrete persoonlijke

ervaringen. Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels -zoals verzoekster naar een artikel omtrent een zaak voor de correctionele rechtbank van Leuven in 2015 waarbij in dat geval gebrekkig optreden van de Albanese douane aan de grensovergang aan het licht kwam en voorts een als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd uittreksel uit het "Rapport de mission en République d'Albanie – Du 3 au 13 juillet 2013" van de Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA) van 2014 omtrent beschermings-mogelijkheden in Albanië-, volstaat niet, net als evenmin de algemene verwijzing naar corruptie in Albanië, om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande en op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stipt overigens aan dat de vaststelling dat verzoeksters ex-echtgenoot E.N., blijkens de door haar afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, in Albanië werd gearresteerd en veroordeeld voor zijn problemen (naar aanleiding van een financieel dispuut) met A., en er een tijdlang opgesloten zat, aangeeft dat de Albanese autoriteiten wel degelijk en effectief optreden, dit in weerwil van verzoeksters huidige algemene verzuchtingen.

Dat verzoekster blijkens een door haar neergelegd medisch attest van 11 mei 2018 verwondingen vertoont die volgens haar verklaringen het gevolg zouden zijn van het geweld vanwege haar voormalige echtgenoot E.N., en dat zij hier in België psychologisch wordt opgevolgd, wordt niet betwist, doch het wijzigt niets aan voormelde vaststellingen met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Albanië. Er blijkt geenszins uit en verzoekster maakt niet aannemelijk dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbeert."

Het feit dat zij telkens vergezeld was van haar echtgenoot/partner die haar dwongen om zich te prostitueren en dat zij een enorme angst heeft dat haar familie te weten zal komen dat zij zich moest prostitueren (zij zouden haar meteen uitsluiten of erger), kan haar nalaten om niet naar de politie te gaan geenszins rechtvaardigen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen alleen en zelfstandig naar Frankrijk reisde zonder haar echtgenoot, daar werkte, maar geen verzoek om internationale bescherming indiende. Voorts werd in 2016 de echtscheiding uitgesproken. Ten tijde van haar relatie met D.V. keerde verzoekende partij alleen terug van Montenegro naar Albanië, besloot ze daar te blijven en ging zij met haar kinderen in een woning wonen. De Raad ziet niet in waarom verzoekende partij geen verzoek om internationale bescherming kon indienen of een klacht kon indienen, nu uit haar eigen verklaringen blijkt dat zij zelfstandig en alleen de beslissing nam om naar Frankrijk te reizen en later vanuit Montenegro naar Albanië terug te keren. De Raad merkt in dit verband nog op dat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bestaat om bescherming te verkrijgen tegen haar belager(s) en eventuele verdere problemen die zij zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Daarenboven haalt zij aan dat dient te worden vastgesteld dat de politie geen actie onderneemt tegenover mannen die hun vrouw dwingen om zich te prostitueren of die haar mishandelen. Met haar voorgaande, niet met documenten gestaafde, algemene bewering maakt verzoekende partij niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming zou ontbreken. De Raad wijst verder naar hetgeen de commissaris-generaal omtrent huiselijk geweld in Albanië heeft vastgesteld: "Het Commissariaat-generaal erkent verder dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke

bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980." Verzoekende partij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Het stellen dat de algemene situatie voor vrouwen in Albanië niet is verbeterd en zeker niet voor vrouwen in haar positie en haar profiel, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekende partij stelt dat zij in een zeer slechte en precare psychische staat is zoals blijkt uit het medisch attest, overgemaakt via een aanvullende nota. Zij merkt nog op dat haar medische situatie hier niet moet bekeken worden zoals in het kader van een 9ter. De Raad wijst op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"Overigens wordt er door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing pertinent op gewezen dat, gelet op het feit dat verzoekster expliciet verklaarde dat zij in Albanië wel degelijk toegang heeft tot medische zorgen, uit niets blijkt dat verzoekster geen beroep kan doen op de in Albanië aanwezige gezondheidsinfrastructuur, een vaststelling die verzoekster thans geheel ongemoeid laat."*

Verzoekende partij concretiseert voorts niet op welke wijze haar zeer slechte en precare psychische staat een invloed zou hebben gehad op het verloop of de afloop van haar huidig verzoek.

Daarnaast wijst de Raad erop dat voor de beoordeling van haar medische problematiek in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet worden ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *"(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de*

situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)". Verzoekende partij dient zich inzake de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de geëigende procedure.

Via een aanvullende nota heeft zij verder een DVD overgemaakt met video's omtrent 14 aanrandingen en vrouwenmoorden (met een overzicht waar en onder welke titel deze filmpjes terug te vinden zijn op het internet), en 2 artikels over prostituees en gewelddadigheden. Voorts heeft zij nog via deze aanvullende nota een artikel overgemaakt omtrent 16 moorden sinds aanvang van 2019 hoofdzakelijk op vrouwen. Het verwijzen naar video's en artikels, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Voorts heeft zij ook nog via haar aanvullende nota een artikel overgemaakt omtrent de moordpoging uitgevoerd door P. N., haar ex-schoonvader. De Raad merkt op dat hieruit blijkt dat de Albanese autoriteiten wel degelijk en effectief optreden tegen haar ex-schoonvader.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar relaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 13 december 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS